

Jordi Bernadó

Del 20 d'abril al 24 de juny de 2007

Jordi Bernadó

Del 20 d'abril al 24 de juny

Centre d'Art la Panera.

Pl. de la Panera, núm. 2 25002 Lleida.

Tel. 973 262 185 lapanera@paeria.es

www.paeria.es/cultura

HORARI: De dimarts a divendres, de 10 a 14 h i de 16 a 20 h. Dissabtes, d'11 a 14 h i de 16 a 20 h. Diumenges i festius, d'11 a 14 h. Dilluns tancat.

Visites comentades per al públic en general: de dimarts a divendres de 10 a 13 h i de 17 a 19 h. Dissabtes a les 12 h i a les 18h. Diumenges a les 12 h.

Entrada Lliure

COMISSÀRIA: Glòria Picazo

COORDINACIÓ: Antoni Jové

SERVEI EDUCATIU: Helena Ayuso i Roser Sanjuan

PREMSA I COMUNICACIÓ: Maria López

DOCUMENTACIÓ: Anna Roigé

SERVEI AUDIOVISUAL: Oscar Fuentes

MANTENIMENT: Carles Mecerreyes

MUNTATGE: ACME Activa i Artefacto

TRANSPORT: ACME Activa i Manterola Hasenkamp. División Arte

ASSEGUANÇA: Urquia & Bas

Organització:

IMAC. Ajuntament de Lleida

Centre d'Art la Panera

Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya

Col·laboració:

Fundació Caixa Catalunya

PRESENTACIÓ

Jordi Bernadó mostra una selecció retrospectiva del seu treball que consisteix en una reflexió sobre l'arquitectura i l'urbanisme de la ciutat contemporània a través d'una mirada crítica que posa en relleu les paradoxes de la globalització que caracteritzen el món actual.

Des dels seus inicis, un dels temes d'interès de la seva fotografia ha estat la ciutat i l'arquitectura. Si en un primer moment el tractament que li donava era documental, en les últimes dècades la fotografia del paisatge urbà no s'interessa tan sols per plasmar la ciutat sinó també per analitzar-la. No es tracta de documentar sinó de narrar les grans transformacions de l'espai urbà. Aquestes es van iniciar en el segle XX i han estat determinades, principalment, per fenòmens de superpoblació o abandonament de certes àrees. Les ciutats estan sotmeses a un creixement caòtic degut en part a la construcció de nous barris i a la reconversió de zones industrials en comercials.

TEXTS

LA VERACITAT DE LES IMATGES

Des de la invenció de la fotografia a mitjan segle XIX, hi ha un aspecte que ha canviat substancialment a l'hora d'analitzar-la com a mitjà d'expressió visual. Si, en el moment de la seva irrupció, la fotografia era considerada com el mitjà idoni per aturar un instant de realitat i donar-lo a conèixer, amb el pas del temps i la multiplicitat dels seus usos, la fotografia ha demostrat que també pot introduir el dubte sobre la realitat, jugar amb les aparences i qüestionar l'espectador per tal que s'hagi de posicionar en front d'allò que aparentment és real però que podria no ser-ho.

És aquest mateix procés evolutiu el que ha marcat substancialment el treball fotogràfic de Jordi Bernadó. En un principi, el seu interès se centrà en les transformacions de les grans metròpolis, en ciutats que l'any 1994 estaven experimentant canvis de gran transcendència urbanística, com Berlín i la seva dissolució fronterera entre l'est i l'oest, o bé Atlanta, que encarava una remodelació que l'havia de conduir als Jocs Olímpics del 1996. La imatge fotogràfica esdevenia, d'aquesta manera, la constatació d'una realitat urbana en procés de transformació, una realitat transitòria però congelada i difosa a través de la fotografia.

Ràpidament, però, la mirada fotogràfica de Jordi Bernadó començà a utilitzar l'aparent objectivitat de les imatges per introduir dubtes que ens fessin sospitar si aquella realitat fotografiada no havia estat transformada prèviament. Moure's en la frontera entre allò vertader i allò que potser és fals, ha estat l'eix vertebrador d'una gran part dels seus projectes de treball. És aleshores quan sorgeixen unes imatges que constaten alguns dels trets fonamentals que caracteritzen la societat contemporània, com ara el mestissatge cultural fruit d'un món globalitzat en constant desplaçament, del qual el mateix artista és una prova, ja que el seu treball no s'explica si no és a partir d'un afany infatigable de recórrer al viatge com a font de coneixement i de qüestionament de la pròpia realitat que, tant si es vol com si no, es mescla i es confon irremediablement amb la dels «altres».

Al cap d'uns anys treballant en aquesta línia en què el paisatge urbà, amb tota la seva complexitat, ha estat cabdal, els seus interessos s'han anat ampliant envers el potencial narratiu que hi pot haver al darrere d'un petit descobriment, d'un fet fortuït trobat per atzar. Estirar el fil d'un succés del qual s'ha assabentat, o el d'algun objecte trobat, li dóna l'oportunitat de reconstruir, mitjançant imatges, una història, tot jugant de nou, això sí, amb la possible falsa veracitat de les fotografies que proposa. Esdevé, així, un narrador d'històries visuals que tant ens poden parlar d'un vaixell que a principis del segle XIX va salpar de Sicília rumb a Amèrica en un viatge frustrat, ja que els passatgers van desembarcar de nou a Itàlia creient, però, que iniciaven una nova vida a la terra promesa de Califòrnia, com d'un creuer de luxe que va naufragar l'any 1995 davant de les costes de Fuerteventura, la història del qual el fotògraf ha reconstruït a base d'anar localitzant les restes del vaixell disperses per tota l'illa.

Són històries visuals, microrelats que Jordi Bernadó fa sorgir d'indrets molt distants –tant geogràficament com cultural–, això és, des de la desmesura urbanística de Tokió o Dallas a l'immobilisme tradicional de la Nord-amèrica profunda, i sempre aprofitant les ironies del destí i l'atzar per llançar tocs d'atenció sobre el model de desenvolupament que està seguint la societat actual. La crítica, la ironia i fins i tot, en ocasions, el sarcasme, planegen per damunt de les seves imatges i, així, esdevenen estratègies narratives que, sens dubte, a ell el posicionen ideològicament i a nosaltres ens impedeixen ser-ne uns mers consumidors passius. Per tots aquests motius, com defensa el cineasta Wim Wenders, també per a Jordi Bernadó «fer fotografies és un acte de rebel·lió».

La selecció d'imatges fotogràfiques realitzada per a la present exposició al Centre d'Art la Panera de Lleida vol oferir una visió retrospectiva del que ha estat el treball de Jordi Bernadó, des del 1994 a l'actualitat, i fer visibles aquells trets fonamentals que l'han caracteritzat en aquest curt però intens recorregut professional.

Glòria Picazo
Comissaria de l'exposició

POSTALS DES D'UN ALTRE MÓN

L'atzar i la recerca semblen dos termes contradictoris. Tanmateix, també poden ser simplement complementaris, ja que gairebé mai un no té lloc sense l'altre. Per això de vegades creiem que les coses passen sense cap causa, sense parar-nos a buscar la realitat, aquella causa, oculta o no, que tot té en el seu origen. Però és més fàcil creure que la vida és així, que som presos d'un destí més o menys fatal, que no es pot fer gran cosa per canviar res. És més còmode creure que "així" són els altres, que nosaltres vivim en un món ordenat, lògic, en què la bellesa i l'ordre, l'absència d'absurd, és una cosa inherent a la nostra capacitat social. Per això tot el que ens sembla ridícul, patètic, groller, lleig, ha de passar en els marges d'una societat perfectament reglada. O, almenys, lluny de nosaltres i dels nostres dominis perfectament quadriculats, on regna el disseny i un bon gust sempre pendent de les modes..., on, com a mal major, serà Ikea qui marqui la pauta d'un ordre acceptable.

Es pot pensar que l'apropament de Bernadó a la fotografia ha estat causat per l'atzar, ja que els seus estudis d'arquitectura i les seves intencions literàries semblaven indicar un altre camí de treball. Podríem pensar que el seu treball seria més proper a una fotografia potser d'arquitectura a l'estil alemany, una d'aquelles fórmules que l'art actual ja té patentades i que trobem en estoigs com el Windows Office. O una fotografia tècnica, més vinculada a les formes i als espais que als continguts. Però no va ser així. Simplement la fotografia va significar aquella troballa que culmina –sempre conjunturalment– una recerca marcada per la incertesa, perquè el que busca rares vegades sap el que cerca. Aquesta recerca consisteix realment en, quan es troba alguna cosa, reconèixer-la com a part d'allò que s'està o es continua buscant. Aquest encontre entre la fotografia i Bernadó mai no va ser l'encontre amb el gènere, sinó amb l'estil, amb una forma directa i adequada a la seva forma de pensar les històries. Bernadó va trobar una cosa en la fotografia fins i tot abans de començar a buscar-la.

La fotografia que Bernadó practica no és una foto artística, no és una obra que busqui la bellesa –novament pot trobar-la, fins i tot abans de buscar-la; pot ser una altra sorpresa– ni que tingui en l'arquitectura pura la seva única raó de ser. El protagonista de les seves imatges som sempre els habitants, els constructors d'aquests paisatges, surrealistes de tan reals, estranys de tan comuns. Quan Bernadó comença a usar la fotografia gairebé com una obligació –els detalls d'aquesta "obligació" els deixarem en el terreny privat, tot i que direm que aquest encontre amb una càmera de fotos va ser aparentment incongruent, atzarosa i no voluntària–, cosa que fa des d'unes premisses estètiques i personals en què la imatge fotogràfica ja no parteix com un símbol del misteri, ni de la construcció d'allò sublim, que ja té poc de recurs contra l'oblit. En definitiva, per a un jove català amb estudis d'arquitectura i amb una curiositat àmplia pràcticament per tot, era només una eina de construcció d'històries, una forma d'escriure, potser no amb paraules, però sí amb imatges, amb la pura presència de les coses i dels gestos d'una societat incomprensible i fragmentada. L'artista, el futur artista, fa seva aquella idea postmoderna segons la qual qualsevol pot construir un discurs amb les imatges. "Tots som artistes", va dir Beuys, i Bernadó, sense prejudicis i sense complexos, sense la idea d'aprendre a ser fotògraf, agafa la màquina de fotos i hi mira a través, enquadrant les imatges que vol rescatar d'un tot inaprensible. Així, va retallant amb la seva mirada i amb l'eina tècnica que tots tenim a casa, que tots sabem utilitzar possiblement millor que ell, i va traient fragments d'un paisatge que evoluciona amb ell, que, a través dels seus viatges i de les seves visites a ciutats de tot el món, es va perfilant, es va matisant i va deixant clars quins són els seus interessos i com evolucionen, com es desenvolupen, com s'alteren per les troballes i per les recerques, que només són dues parts d'un únic viatge.

La mirada de Jordi Bernadó és una mirada educada en un moment en què el cine ha envaït les nostres vides des d'una perspectiva estètica, però també narrativa. L'estructura del cine, la narrativa cinematogràfica, la idea de la narració a través d'imatges que no completen cap història, que no són didàctiques, sinó demostratives, i que fins i tot són simples esbossos parcials de restes de paisatges, desenvolupa la literatura d'una forma encara més àgil i deixa clar que les històries no comencen necessàriament pel començament, que el final no existeix, ja que tot continua, que qualsevol imatge pot ser essencial, que un retrat no és necessàriament un primer pla de la cara d'un senyor concret. Tot això ja es trobava en l'art i en la literatura, però només el cinema ens va dir que aquests recursos eren, simplement, allí per usar-los com volguéssim. La característica de l'art actual és la llibertat i aquesta llibertat, aquesta de vegades desprietada llibertat, li deu molt a la democratització de la imatge a través del cinema i, és clar, de la fotografia, però també de la televisió. Bernadó és un home del seu temps que mira el seu voltant i construeix amb la seva mirada històries sense principi ni fi, monòlegs interiors de pocs minuts, escenes que recomponem en les nostres ments.

Es parla sempre de com n'és d'essencial la seva formació com a arquitecte en les seves fotografies, del seu apropament a la ciutat des d'una perspectiva arquitectònica i urbanística que l'arquitecte té gravada en la seva mirada. Personalment crec que això és un tic, que, efectivament, en els inicis, Bernadó s'agafa a allò que coneix millor, i que els seus començaments en un territori incòmode com és sempre el de la realitat, sobretot si es mira de cara, estan assegurats en certa manera per la presència de l'edifici. Tòtem de la modernitat, l'edifici, allò construït per l'home, la ciutat moderna, és un territori segur per al ciutadà, l'urbanita, per a tots nosaltres, habitants reals o mentals de la ciutat, no d'aquesta ciutat o d'aquella, sinó de la ciutat com a construcció mental que revivim i revisitem en llibres, pel·lícules, imatges en un infinit sense final.

Des de Lleida, Bernadó inicia aquesta ruta d'aprenentatge personal i gràfic, estètic. Berlín i l'ordre, Atlanta i la grandiositat eloqüent, Detroit, Nova York, les ciutats orientals i el retorn a Europa, l'arcàdia dels Estats Units d'Amèrica, el desert, el mar, el retorn a les ciutats petites, Tenerife i, finalment, arribem a Utopia. L'autèntica ciutat que es construeix permanentment. La seva mirada obliqua recorre totes aquestes ciutats sense admiració ni sorpresa; és la mirada còmplice del viatger que ja no se sorprèn per la grandiositat d'aquests edificis, d'aquestes ciutats que semblen creades perquè les fotografiïn, com si fossin models en una desfilada de moda. Molt al contrari, Bernadó busca i recupera aquests llocs que creixen en els intersticis, en els marges, zones aparentment invisibles per a altres mirades, llocs intermedis sense valor arquitectònic, rescatant-ne altres paisatges paral·lels, i ajudant a construir una arqueologia del futur amb els detritus que la nostra pròpia societat contemporània va rebutjant però que els mateixos habitants d'aquesta societat del desenvolupament recuperen per a les seves construccions paral·leles, alienes al disseny urbanístic. La de Jordi Bernadó no és una fotografia èpica, que ressalta la bellesa o la grandiositat de la nova arquitectura, i tampoc no es basa en les directrius d'una estètica a la moda. És més a prop d'una fotografia lírica, d'un lirisme modern en què el que és subjectiu és tractat en tercera persona i en què la narració inclou tot l'imaginable i part de l'inimaginable.

I al costat de la ciutat i l'arquitectura, el viatge. Com en les pel·lícules alemanyes, el viatge com una educació sentimental a l'europea, el viatge com un aprenentatge de vida, com una metàfora, com una forma de ser, com una història en què el tema és la necessitat del retorn. I en tot aquest temps, la mirada de Bernadó construeix històries a partir de racons, de cartells, de rètols, de construccions efímeres, de senyalitzacions de publicitat i, sens dubte, d'edificis. Però l'arquitectura va quedant lentament en un segon pla a mesura que el fotògraf domina l'eina, és a dir, a mesura que el narrador va trobant els temes i els

personatges i es familiaritza amb el llenguatge, amb un vocabulari infinit. No es tracta de paisatgisme, del tema evanescent de la ciutat moderna. No crec que en aquestes imatges el que és modern sigui el contingut, és la forma el que sobresalta. És aquella capacitat de dir amb només unes formes, en una sola imatge, sense construir un guió, el que finalment ens queda d'aquestes fotografies. Finestres panoràmiques a una realitat que potser no podem veure directament, que només pot ser mostrada a través de l'art o del cinema.

És el sentit de l'humor, una ironia cada vegada més àcida, allò que emfatitza l'absurd en cadascuna d'aquestes imatges. Aquella crítica social que amb prou feines frega els marges de cada imatge és encara més dura quan es realitza des de la ironia, no des del menyspreu o la llunyania, sinó des d'aquell sentit de la vida com un escenari en què només actuen mals actors amb obres de teatre absurdament fallides. Veure aquestes imatges descontextualitzades d'un entorn que potser podria explicar-les és com veure una peça de ballet clàssic interpretada per un grup de voluntaris sense cap preparació: inevitablement acabarem rient per com n'és d'absurd l'espectacle, però no podrem deixar de comprendre que aquella és la realitat, que aquell paisatge és el nostre, el quotidià, que les referències que hi ha en cada imatge ens són absolutament familiars, gairebé com si visquéssim també en aquell absurd escenari. L'absurd que neix de la hiperrealitat, aquella realitat tan profunda, tan arrelada a l'individu, que supera qualsevol nivell de credibilitat. Tan reals que semblen construccions falses, tan reals que arriben a subvertir la nostra estabilitat. Novament sembla que és l'atzar qui col·loca davant de la mirada de Bernadó aquests llocs que es diuen noms que no els corresponen, que es troben on no han d'existir, però que, malgrat tot, són reals i que l'artista, el buscador, es troba aparentment per casualitat quan estava fent alguna altra cosa, mentre tots miraven cap a una altra banda.

No crec en la casualitat. Crec que l'artista era allà, en el lloc correcte en el moment adequat, però que el lloc adequat podia haver estat un altre, i que el moment pot ser qualsevol, de fet poden ser tots els moments. Perquè estem parlant de la realitat que suposa aquest sentit *subreal* de veure el que és a la vista, de mostrar les coses com són. És curiosa la ceguesa que tenim per no veure el que és més evident. Cada cop més es fa inevitable que algú, com als cecs, ens guii, que una espècie de guia ens orienti entre el que és quotidià, que a força de no ser mirat se'ns ha convertit en estrany. Avui en dia potser és més quotidià aquell paisatge inexistent de les pel·lícules. Com aquell escriptor que coneixia els carrers de Nova York com si hagués nascut a la Cinquena Avinguda, que ens deia quin comerç de flors era el millor entre la Vuitena i la Novena, però que mai no havia estat a Nova York i que, a força de viure entre mapes i plànols d'una ciutat que mai no havia visitat, es va oblidar dels carrers de Madrid, de la seva ciutat, on vivia. Però és que la realitat així, de veritat, sense ornaments, és increïble. Ningú no es creu la veritat més simple mentre pugui creure's la mentida més elaborada.

Tampoc no crec en la innocència. Ningú no és innocent, per la qual cosa no puc acceptar aquestes asseveracions que la mirada que descobreix la realitat és la mirada innocent, que l'única mirada que arriba a veure-hi és la que realment mira el que vol veure, el que vol mostrar, la que no es deixa enganyar ni seduir amb altres realitats, amb altres mentides, amb altres paisatges. Perquè, no ens enganyem, la veritat que Bernadó ens ofereix tampoc no és l'única. N'hi ha altres, en altres ulls, en altres construccions, però aquesta realitat és profundament *subreal* perquè es desenvolupa en llocs en què hi hauria d'haver alguna altra cosa, perquè ens enfronta a una desviació del discurs habitual. La gran força d'aquestes imatges és la narració, la història que contenen. Unes històries de les quals amb prou feines se suggereix l'existència a partir d'un detall, fragments de nosaltres mateixos que anem recuperant amb cadascuna d'aquestes històries desconegudes. Aquestes narracions serien impossibles sense el cinema. Perquè si la base, sempre, és la literatura, la forma en aquest cas està basada en el cinema, en aquella capacitat inversemblant per dir amb els silencis,

per, a partir d'un detall, d'una imatge, suggerir-nos, a través de les nostres memòries, dels nostres coneixements i experiències prèvies, tot un món de relacions que treballen només en els nostres caps i que doten la imatge en qüestió de tot un món de connexions amb persones, amb històries que no són mai tan originals. I l'estil es troba vinculat molt estretament amb la literatura americana moderna, amb aquell realisme brut que possiblement sorgeix a partir de Truman Capote i es reencarna en Carven i els seus contes ínfims, en aquells meravellosos poemes que sembla que parlen d'una altra cosa. Aquell realisme brut que es pot convertir per moments en un realisme salvatge, que, en el cinema, Huston i els Cohen han mostrat amb la més gran naturalitat. Aquell surrealisme quotidià que en el cinema converteix actes impossibles i que en literatura fa que ens preguntem de què parlem quan parlem d'amor. Aquesta idea bruta d'acabar amb les epopeies, de fer de qualsevol menudesa un tema que creix davant dels nostres ulls i que es converteix en un drama, en una tragèdia, en un bell cant d'amor, aquest estil, aquesta forma de narrar la trobem en un cert tipus de cinema americà i en les històries de la narrativa nord-americana actual. I Bernadó, fill de la seva època, ha mirat a partir de la seva cultura, una cultura que no ha de basar-se necessàriament en la cita, que es reconstrueix amb l'aire del moment, un aire en què planegen tantes referències com les experiències que podem emmagatzemar i que són, finalment, les que construeixen aquella capacitat de crear imatges que es reproduïxen a una velocitat vertiginosa i que donen un testimoni doble: d'una banda, el d'una realitat inqüestionable i, de l'altra, el de la idea que desperta en nosaltres aquesta realitat oblidada.

Bernadó construeix aquestes postals, records de llocs impossibles encara que reals, per despertar-nos d'un somni on l'avorriment dibuixa un paisatge perfecte, on la ciutat és un model habitacional, on els avions de línia regular mai no fan caure els gratacels. Però la realitat, com ja sap qualsevol persona que vegi les notícies de les 9,00 del vespre, és una altra cosa. Des d'aquesta realitat rebem postals, salutacions de Jordi Bernadó.

Rosa Olivares

EXPOSICIÓ

SERIE BERLÍN

Jordi Bernadó, Berlín #01, 1993

Aquestes fotografies preses al llarg de 1993 pretenen documentar un moment precís en la vida de la ciutat, congelar un moment històric, descriure un Berlín que ha desaparegut. Amb aquest projecte documental Jordi Bernadó vol donar a conèixer el bloc berlinès descompost pels bombardejos, els espais i les ferides en la topografia sobre els quals emergeix la nova ciutat.

SERIE ATLANTA

Jordi Bernadó, Atlanta # 01, 1994

Fotografies en blanc i negre realitzades el 1994 que segueixen la mateixa línia que Berlín. Les dues últimes fotografies presentades representen el pas a la fotografia en color. Es podria relacionar aquest treball amb el de Berlín, ja que la ciutat de Atlanta es troba en una situació similar a la de la ciutat alemanya. L'estat d'aquestes ciutats és d'una inusitada calma que precedeix la tempestat. En aquest cas la ciutat d'Atlanta va ser remodelada amb motiu dels Jocs Olímpics de 1996.

SERIE CITY CITY WORLD WORLD (I)

En aquest primer àmbit es presenten 3 fotografies de la sèrie City city World World per a mostrar la transició cap al format panoràmic.

CITY CITY WORLD WORLD

Jordi Bernadó, Salmon Arm, 1998

La ciutat contemporània sovint ha adoptat noves dimensions, noves formes els límits de les quals s'engrandeixen fent que la ciutat estigui sempre en contínua transformació. Les fotografies d'aquesta sèrie tracten de trobar l'essència del paisatge contemporani. Paisatges artificials dintre de paisatges naturals. Paisatges dintre de paisatges. La imatge es converteix en una narració on cada detall compta i no existeix una sola lectura.

Fotografies en format panoràmic realitzades entre 1997 i 2002 i publicades, en gran part, a Good News* Always read the fine print (Premio Laus 1999) i Very Very Bad News (premi al millor llibre de fotografia en PhotoEspaña02 i premi del Ministeri de Cultura al millor llibre d'art 2002).

TRUE LOVING

Jordi Berandó, Dallas #01, 2006

Jordi Berandó, Dallas #03, 2006

Jordi Bernadó, Detroit #01, 2006

Jordi Bernadó, True Loving #01, 2006

True Loving investiga noves maneres d'utilitzar el mitjà fotogràfic per a confeccionar un discurs, tant fantàstic com analític, en el qual, partint d'unes dades reals indueixen a l'espectador cap a una nova mirada sobre l'estat actual de les coses. La seva importància radica a combinar satisfactòriament tant la paraula com la imatge per a la construcció d'una veritable narrativa literari-visual.

True Loving voldria contaminar-se de manera efectiva del món de la paraula i la literatura per a abordar un tema que en el present és objecte de múltiples mirades: Amèrica. True Loving mira a Amèrica recollint elements de la seva història presents en el nostre imaginari per a poder entendre el moment present. Dividit en capítols (Welcome Utopia, California, American Park, American Star, Mustang Ranch, Dallas, Dallas Paradise) cadascun penetra en un món que fa d'Amèrica un *locus* imaginari en el qual les temàtiques poden ser produïdes tant per les imatges com per la paraula.

EXPOSICIÓ CENTRE DE DOCUMENTACIÓ

JORDI BERNADÓ. PUBLICACIONS

Del 20 d'abril al 24 de juny de 2007

Tot coincidint amb l'exposició retrospectiva de Jordi Bernadó, el Centre de documentació de La Panera dedica el seu espai expositiu a mostrar una selecció de les seves publicacions més significatives. Des del 1993, any en què realitzà la primera sèrie fotogràfica sobre la ciutat nord-americana d'Atlanta, cada nou projecte ha contemplat el format llibre com una aportació complementària, però també singular en la seva forma de plantejar l'edició. No es tracta de catàlegs sobre la seva obra, sinó de llibres que es caracteritzen per una acurada disposició de les imatges, en què el diàleg i la confrontació entre elles propicien i reforcen nous efectes visuals. A través de les seves fotografies sobre la ciutat, sobre la seva arquitectura i el seu urbanisme, Jordi Bernadó ens convida a sorprendre'ns sobre els aspectes ficticials de la realitat. Cal preguntar-nos què és el que veiem en les imatges, és realment allò que ens sembla que és o podria ser una altra cosa totalment diferent? Les seves imatges ens plantegen interrogants sobre la ciutat actual, sobre els seus indrets cada cop més despersonalitzats i amb més indicis que ens movem en un món totalment globalitzat. Com ens diu el mateix Bernadó: "el que vull és que la gent hi vegi més enllà del que objectivament li mostren les meves fotografies."

